

3

Jednoho rána nedlouho po příhodě s botami jsem si vychutnávala tichou meditaci v obvyklé pozorovatelně na okně. Ve vzduchu byl cítit podzim. Na předzahrádce v ulici padalo listí a obloha byla temně šedá.

Do naší slepé ulice nejezdilo moc aut, takže jsem si pochopitelně všimla velkého nákladního vozu. Když se blížilo, viděla jsem na jeho boku logo *Specialisté na stěhování*. Cítila jsem, jak se mi burácením motoru třásly vousky. Nákladák pomalu zajel před Margeryin dům, potom začal couvat na příjezdovou cestu. Z kabiny vystoupili tři muži. Začali otevírat dveře v přední části auta, vytahovat řemeny a silné háky, potom zmáčkli tlačítko a spustili rampu na cestu.

Nikdy předtím jsem neviděla stěhovací vůz, ale věděla jsem, že nejistota spojená s tím, co se s námi stane, už brzy skončí. Otočila jsem se a rozhlédla se po pokoji. Pohovka, na které jsem v noci spala, byla přistrčená ke zdi,

chyběly na ní polštáře, kostkovaná deka a krajkové dečky na podpěrky. Příborník, křeslo a další velké kusy nábytku stály pohromadě uprostřed místnosti. Zbytek pokoje vyplňovaly dřevěné bedny.

Zaslechla jsem důvěrně známé zvuky, jak se Margery pohybuje nahoře po ložnici. Představila jsem si, jak si pečlivě češe své vlnité vlasy a pudruje nos, potom si stříkne za uši levandulový parfém. Přestože zapomínala spoustu každodenních věcí, nikdy nezapomněla na svou ranní rutinu. Trápilo mě, že je to nejspíš naposled, co se tomu věnuje ve vlastním domě, ale zároveň jsem z toho čerpala útěchu. Utvrdilo mě to v tom, že se něco z našeho společného života neztratilo.

Za chvíli jsem zaslechla venku před vchodovými dveřmi Davidův hlas a zvuk jeho klíčů v zámku. Když vcházel, pokřikoval na stěhováky pokyny. Zněl ještě víc netrpělivě a uštvane než obvykle. Jakmile stěhováci rozrazili dveře dokořán a začali přesouvat větší nábytek z domu do nákladního vozu, okamžitě mě přešla hloubavá nálada.

Nejprve jsem zůstala na svém místě na okenním parapetu. Cítila jsem odpovědnost vůči Margery, abych dohlížela na průběh dění a ujistila se, že s jejím majetkem zacházejí opatrně. Jenže když jsem sledovala, jak moje oblíbené kusy nábytku mizí v nákladáku, udělal se mi knedlík v krku. Už jsem se na to nemohla dál dívat. Protáhla jsem se na parapetu. Potom jsem seskočila, prošla